

Álláspont - Victor vagy Viktor

2012 augusztus 28. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Amerikai kormánytényezők és európai baloldaliak puccskísérlete, vagy pusztán nemzetközi lobbizás, az Orbán Viktor kormánya ellen indított „prózai” baloldali érdekharc áll a hazánk elleni támadások háttérében? Nincs bizonyíték az előbbire – rögzíti Tóth Gy. László politológus a Kik támadják Magyarországot és miért? cím? elemzésében.

A szerző elismeri a perdöntő argumentumok hiányát, ám pontos látteletet készít arról, kik és hogyan vihették be az övalatti balhorgot Magyarországnak. Pont a romániai események erősítik a gyanút: a marxisták soha nem riadnak vissza egy kis posztleninista államcsínytől. Különösképp akkor sem, ha a cégér már nem a vörös pajzs, hanem a piros szegfű, no meg az Európa-szerre használt szociáldemokrata jelkép, a piros rózsza. Persze nincsen rózsza tövis nélkül, nincsen baloldali módszertan puccs nélkül.

Eszköztárak kétféle is ismer: házon belülit és házon kívülit. Az előzőre remek példa Gyurcsány Ferenc kormányzati palotaforradalma, aki olyan határozott mozdulattal ütötte el a hatalomtól a hebegő-habogó Medgyessy Pétert, mint Nyikita Hruscsovot a keményvonalas szovjetvezetőt. Az utóbbira pedig elég egy oroszországi, két hazai és egy romániai évszámmal emlékeztetni: 1917, 1919, 1949 és bizony: 2012.

A Kik támadják Magyarországot és miért? című kötet a közelmúltban jelent meg, de még a romániai események előtt. Ezért elsőként a szerző erre az aktualitásra rímelt megállapításaira összpontosítunk. Tóth Gy. László szerint a magyar miniszterelnök ellen az USA-ból szervezett támadássorozat fő szervezője Charles Gati. Aki „magyar szakértőként” informálisan vesz részt az amerikai külügyi döntéshozatalban. Gati, aki nyíltan lobbizik Bajnai Gordon mellett s aki a Heti Válasz című hetilapnak adott interjúban a közelmúltban megvallja: „igenis vannak lehetőségek arra, hogy a kormányt – ha lehet, demokratikus módon, ha nem lehet, másképpen elmozdítsák.” Érdemes ehhez hozzátenni: egy kétharmados felhatalmazású nemzeti kabinetből beszél az Amerikai Egyesült Államok mértékadó politikai köreinek egyik tagja. Nem utolsósorban egy olyan bukott magyarországi exkormányfő érdekében, aki a hazugságbeszédesen erkölcsös és szemkilövetésen toleráns posztkommunista-liberális korszak egyik emblemikus hatalombirtokosa volt. A „szabadelv” türelem a jobboldali ellenzék felé nem nyilvánult meg olyan elragadtatott intenzitással soha, mint a számukra oly kedves nemzetközi politikai-gazdasági szervezetek irányába. A kapitalista szabadpiaci rendszer globális túlhatalma biztos partnerre talált hát a baloldalliberális garnitúrában. A nagytőkés, nagybirtokos zöldbárók és bankárok legitimációt vesztett uralma 2010-ig regnált.

És mégis, az akkori idők minden ballépése dacára Charles Gati és a fajsúlyos kozmopolita körök a technokratának álcázott, a nép által Bajnai Kordonnak „becézett” pénzembert óhajtják a miniszterelnöki székben látni, amolyan magyar Victor Pontaként. Amolyan inverz Orbán Viktorként. Ez a két, 2002-től 2010-ig tartó szocialista–szabaddemokrata irányítású választási ciklus a magyar politikatörténet vizesnyolcása.

Aztán demokráciákban szokatlan fölényrel parlamenti választást nyert a Fidesz-MPSZ–KDNP-szövetség. A kabinet a transznacionális vállalatokkal szembeni ellenállást választotta, ami kockázatos lépés ugyan, „de a behódolás viszonylag gyorsan a jövő feléléséhez vezet. A nemzetállamoknak stratégiai megállapodásokat kell kötni a multinacionális cégekkel” – fogalmaz Tóth Gy. László. Eme orbáni politika váltotta ki a magyar kormány

elleni lejárató kampányt és offenzívát. Nem irracionális félelem ez egy népszerű magyar államférfitől, hanem a farkasétvágyú hódításvágy. „Téved, aki azt hiszi, hogy a jelenlegi támadássorozat kiváltó oka Orbán Viktor vezetési stílusa és állítólagos kompromisszum-képtelensége. A Magyarország elleni támadások lényege más érdekcsoportok politikai-gazdasági térfoglalási és zsákmányszerzési kísérlete. Az Orbán-kormány valódi bűne a tradicionális európai értékek és a nemzeti értékek védelme, ideértve a nemzeti szuverenitás megőrzésére irányuló törekvéseket is” – írja erről Tóth Gy. László, hozzátéve: aki ezt a konfliktust felvállalja a nemzeti érdekek védelmében, nemkívánatos az Európai Unió számára.

A szerző pontosan érzékeli ezt a kedvezőtlen környezetet, s meg kell értesítenünk: az önvédelem diktálta európai és nemzeti életparancsokat megtagadni nem lehet. Hiszen nyilvánvalóvá vált, a multikulturalizmus korszakának vége. Közös jövőnk: a nemzetek Európája. A sokkultúrájú társadalom ábrándja lassan szertefoszlik. Akik kiagyalták a népek nélküli világot, továbbra is összesúgnak ugyan a félhomályos folyosók szegleteiben, elegáns tanácsstermek kis félreeső zugaiban. De egyre több a fény, egyre jobban látni a háttérretek körvonalait.

Tóth Gy. László dolgozata is segíti a tisztánlátást. És talán ez a kis idézet is: „A kozmopolitizmus – ostobaság; a kozmopolita – nulla, annál is kevesebb; nemzeteken kívül nincs művészet... Saját arc nélkül ideális arc sincs; a magunk arculata nélkül kifejezéstelen, üres arc lehetséges. Turgenyev szavai ezek. A nyugatos orosz író mondatait Sütő András idézte fel egyik esszéjében, Thomas Mann nyomán. A sorokat tehát nem egy «gatyás

provincialista», nem egy szemellenz?s nacionalista vetette papírra, hanem egy nagy m?veltség? européer – nyugtatta meg a kedélyeket egykor a német író. A nagy erdélyi magyar irodalmár pedig ennek kapcsán költ?i kérdéssel fordult vájt fül? olvasói felé: Vajon szükséges-e tehát Turgenyev kufárkerget? indulatát lecsillapítani? Hisz nincs az a kozmopolita festék, amely alatt meg ne sajdulna egyszer kinek-kinek a saját arca: az igazi.”

A románok büszkén mérik Bukarestet a francia f?városhoz. Victor Ponta szociáldemokratái ácsolják már a szellemi guillotine-t. Vigyázó szemetek a „kelet Párizsára” vessétek!

Vass Krisztián - demokrata.hu

Ajánló